

Scouting in Flevoland

Overgenomen uit 'de Gooise Gie-
ter' van okt. '64, omdat het zo
goed aansluit op het artikel 'Nieu-
we Groepen' in de vorige 'W.P.'
Red.

Eind juni maakte een der leden van de Imhlala Panzi-stam een maatschappelijke en sociologische verkenning in Oostelijk Flevoland, waarbij zijn belangstelling ook uitging naar het verenigingsleven, en natuurlijk in het bijzonder naar de padvinderij...

Het is al vrij laat als ik de polder binnen fiets, maar voorlopig ben ik nog niet waar ik zijn wil. Ruim twintig kilometer scheiden me nog van Dronten, de enige plaats in Oostelijk Flevoland die een N.P.V.-afdeling rijk is. Als de zon achter de horizon verdwenen is, bel ik aan bij de verkennerleider van de betrokken groep, hopman De Voogd. 'Goedenavond, hopman. Kunt U mij iets vertellen over de padvinderij in Oostelijk Flevoland...? Dat kan hij. Ik word meteen naar binnen geloodst. De hopman en diens vrouw zijn uiterst gastvrije mensen. Als ze vernemen dat ik nog ergens de tent op moet zetten, nodigen ze me uit te blijven slapen, en vijf minuten later staat er al een bord met brood en een uitsmijter voor m'n neus. Onderwijl kabbelt het gesprek verder en tenslotte is het dan zover dat ik een paar vragen kan stellen over het onderwerp waarvoor ik naar Dronten gegaan ben.

Ja, daar kan ik eigenlijk niet zoveel over vertellen, 'begint hopman De Voogd'. Onze groep, de 'Flevoscouts', is nog erg jong. Op 13 mei 1964 is ze opgericht. Oúbaas Van der Veer had er een groot aandeel in. De plaatselijke bevolking is erg enthousiast, wat vooral komt doordat wij de enige jeugd-vereniging zijn; bovendien heeft ze een algemeen karakter. Het is hier met de padvinderij ongeveer net zo gesteld als in geheel Nederland in de jaren vlak na de bevrijding: iedereen wil lid worden en de volwassenen zijn er wild van. Alleen laat ook hier het leid(st)ersgebrek zich voelen. Aanvankelijk waren welpen en verkenners zelfs bij elkaar, maar toen eenmaal een Akela gevonden was, kon ook dit euvel verholpen worden. De leiding bestaat momenteel uit een GL, een VL, een AVL en een WL. We zijn nog aan het zoeken naar geschikte assistenten(-tes) voor de hordeleiding, maar je hebt hier bijna geen meisjes of jongens tussen de achttien en vijfentwintig. De troep telt 22 verkenners, de horde 19 welpen. De leeftijd van de verkenners ligt tussen elf en dertien jaar. Een troephuis of hordehol is nog niet aanwezig, maar met behulp van de subsidie komt het er waarschijnlijk dit jaar nog. Een keet van zes bij zestien meter is door de directie van de IJsselmeerpolders beschikbaar gesteld. Nee, afdelingen van onze Zusterverenigingen zijn hier nog niet, maar als er leiding zou zijn, zou er onmiddellijk een KV-troep of een vendel uit de grond gestampt kunnen worden.

Op mijn vraag of hij zelf al langer 'in de beweging' is, antwoordt hij: Ja, ik heb wel enige padvindervaring. Van 1948 tot 1950 bijvoorbeeld zat ik samen met Hopman Wijnmaalen op het N.H.K. - Je gaat zaterdag naar de koempoelan, niet? Doe hem de groeten van mij. - Later ben ik er echter mee opgehouden, maar toen de oprichting van een padvindergroep hier in de lucht zat, heb ik me door het enthousiasme van de mensen laten meeslepen.

De groep is als nieuwkomer helemaal bij de tijd, want voor de mannelijke leiding is van begin af aan een lange kakibroek deel van het uniform. Het is dus niet alleen het district 't Gooi-Zuid waar enige progressie in de kledij merkbaar is.

Nog een dag en een nacht geniet ik hier gastvrijheid (ik krijg zelfs de huissleutel mee), zodat ik alle tijd heb om de polder in alle richtingen te doorkruisen, terwijl ik links en rechts gesprekken aanknoop met mij onbekende personen. Maar de bevolking is hier erg hartelijk, en iedereen, of het nu een ambtenaar van het polderbestuur, een dominee, de hoofdonderwijzer van de plaatselijke lagere school, een bouwopzichter of een landarbeider is, heeft wel even de tijd om zich door mij te laten uthoren over het leven in de polder. En als ik 's-zaterdags naar Ommen fiets, ben ik weer enkele ervaringen rijker.

G. J. HONDELINK

